U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ch. R.**, zast. JUDr. Yvetou Janákovou, advokátkou se sídlem Vachova 43/5, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,** se sídlem Kounicova 24, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 4. 2022, č. j. 33 A 19/2022-22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobce JUDr. Yvety Janákové, advokátky se sídlem Vachova 43/5, Brno, **se určuje** částkou ve výši 6 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2022, č. j. KRPB-215354-49/ČJ-2021-060022-SVZ; tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění o 70 dnů (do dne 22. 5. 2022) ve smyslu § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Stěžovatel byl dne 24. 11. 2021 zadržen na bývalém hraničním přechodu Lanžhot ve směru na Brno, kde se skrýval pod návěsem kamionu. Nepředložil žádný platný cestovní doklad, vízum nebo povolení k pobytu, a byl tedy zajištěn za účelem vyhoštění, a to do 13. 3. 2022. V řízení o uložení správního vyhoštění bylo zjištěno, že stěžovatel ztratil cestovní pas neznámo kde a cestoval přes Řecko, Bosnu a Hercegovinu, Maďarsko a Českou republiku, přičemž cílem jeho cesty bylo Německo. Stěžovatel je svobodný, bezdětný a jeho rodina žije v Alžírsku, kde mu v případě návratu nic nehrozí. K vyhoštění stěžovatele mělo dojít dne 10. 3. 2022, stěžovatel však vyhoštění svým problematickým

chováním zmařil (byl vyloučen z přepravy kapitánem letadla). Žalovaná následně přistoupila k prodloužení zajištění, přičemž uvedla, že k opětovné přípravě realizace správního vyhoštění bude třeba požádat o víza pro doprovázející policisty pro vstup na území Alžírska, požádat Velvyslanectví Alžírska o vydání nového cestovního dokladu pro stěžovatele, zajistit letenky a ubytování pro policisty, PCR testy a zajistit povolení tranzitu přes Paříž u příslušných francouzských policejních orgánů. Zajištění těchto náležitostí mělo trvat minimálně dva měsíce. S ohledem na to byla stanovena doba prodloužení zajištění o 70 dní, tedy do 22. 5. 2022.

[3] Krajský soud se v prvé řadě zabýval stěžovatelovým tvrzením, že vyhoštění v době prodloužení zajištění je nerealizovatelné, neboť k zajištění veškerých žalovanou uvedených náležitostí je třeba alespoň čtyř měsíců. Krajský soud toto tvrzení označil za zcela nepodložené. Připustil, že vyřízení náležitostí k prvotnímu vyhoštění trvalo přes tři měsíce, nicméně zdůraznil, že v jeho rámci proběhl proces ověřování totožnosti stěžovatele alžírskými orgány, díky čemuž byl stěžovateli vydán náhradní cestovní doklad, na jehož základě měl stěžovatel při prvotním pokusu o vyhoštění vycestovat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel již prošel úspěšným procesem ztotožnění, nelze očekávat, že by nyní měl proces získání nového náhradního cestovního dokladu trvat znovu stejnou dobu. Krajský soud následně ověřil, že prodloužením doby zajištění nebyl překročen zákonný limit pro dobu zajištění, a uzavřel, že ve stanovené době bude možno vycestování stěžovatele uskutečnit. Kroky, které bude za účelem vyhoštění nutno podstoupit, žalovaná ve svém rozhodnutí též dostatečně popsala. Krajský soud proto podanou žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nesouhlasil zejména se závěrem krajského soudu, že žalovaná jasně a srozumitelně odůvodnila uskutečnitelnost účelu zajištění v době jeho prodloužení. Žalovaná neuvedla v napadeném rozhodnutí vymezení časové náročnosti jednotlivých kroků správních orgánů, které bude nutno v prodloužené době zajištění realizovat. Krajský soud se tedy vůbec nevypořádává se zásadní námitkou žaloby ohledně absence uvedení kvalifikovaného odhadu doby, po kterou potrvá provedení každého z úkonů specifikovaných v rozhodnutí žalované – viz rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79. Kvůli tomu je odůvodnění naplnění podmínek zákonnosti zajištění nepřezkoumatelné. Stěžovatel nesouhlasil ani s tím, že jeho tvrzení o minimální délce čtyř měsíců k zajištění všech náležitostí pro realizaci vyhoštění bylo nepodložené. Za nepodložené naopak označil tvrzení krajského soudu, že vyhoštění v době prodloužení zajištění bude možné; to je založeno na vlastní nepodložené úvaze o tom, jak dlouho může trvat zejména proces získání nového náhradního dokladu.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla pouze to, že dne 11. 5. 2022 bylo správní vyhoštění stěžovatele realizováno.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný

samosoudce, se následně Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (srov. § 104a odst. 1 s. ř. s.).

[7] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[8] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí otázku odůvodnění realizovatelnosti správního vyhoštění cizince (stěžovatele) v rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění. Uvedená otázka však v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhuje pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Otázku odůvodnění realizovatelnosti správního vyhoštění v době zajištění cizince již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře mnohokrát řešil. Zejména lze odkázat na stěžovatelem zmiňovaný rozsudek NSS č. j. 1 As 93/2011-79, z něhož soud následně vycházel i v dalších rozsudcích – viz např. rozsudky ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, ze dne 30. 5. 2019, č. j. 4 Azs 255/2017-61, ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 Azs 210/2020-29, ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 Azs 119/2020-20, ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 Azs 3/2021-27, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 4 Azs 49/2021-30. Judikaturu lze shrnout tak, že rozhodující správní orgán má povinnost předestřít úvahy, které jej vedly ke stanovení doby zajištění, včetně uvedení předpokládané časové náročnosti úkonů, které je třeba v řízení učinit.

[11] Stěžovateli lze přisvědčit, že NSS v rozsudku č. j. 1 As 93/2011-79 dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o zajištění cizince; v tehdejším případě však tvořila odůvodnění části výroku týkající se doby zajištění toliko parafráze textu příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců, která nebyla žádným způsobem konkretizována ani provázána s odůvodněním. V tom se nyní posuzovaná věc od odkazovaného rozsudku podstatně liší. Žalovaná v rozhodnutí podrobně popsala, jaké úkony bude ve stěžovatelově věci nutno učinit, jaká minimální doba je k těmto úkonům potřeba (viz bod [2] tohoto

usnesení) a výslovně upozornila na skutečnost, že totožnost stěžovatele již byla alžírskými úřady ověřena. Na tuto argumentaci dále podrobněji navázal krajský soud, který vysvětlil, že pro určení doby zajištění za účelem realizace správního vyhoštění je podstatné, že ověření stěžovatelovy totožnosti již nebude nutno opakovat. Podle krajského soudu rozhodnutí žalované judikaturou kladeným požadavkům dostálo, a je tedy přezkoumatelné. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu dodává, že samotná polemika stěžovatele s právními závěry krajského soudu o přezkoumatelnosti rozhodnutí v jeho individuálním případě nemůže být sama o sobě způsobilá založit přijatelnost kasační stížnosti, neboť nikterak nepřesahuje jeho vlastní zájmy (obdobně např. usnesení NSS ze dne 19. 1. 2021, č. j. 2 Azs 180/2020-20, či ze dne 15. 10. 2021, č. j. 8 Azs 236/2021-34).

[12] Pokud jde o přezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud konstatuje, že i v tomto ohledu je dostupná konzistentní judikatura (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. To ovšem není případ nyní posuzované věci, neboť v napadeném rozsudku jsou srozumitelně vyloženy rozhodné důvody a je zřejmé, proč krajský soud nepřisvědčil žalobním námitkám.

[13] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[14] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

[15] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 6. 2022, č. j. 5 Azs 135/2022-35, stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti ustanovil advokátku JUDr. Yvetu Janákovou. Jmenované přísluší za zastupování stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů (náklady nese stát). Ustanovená advokátka ve věci učinila dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Zástupkyni stěžovatele za dva úkony právní služby přísluší odměna ve výši 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. K těmto úkonům se přiznává náhrada hotových výdajů

podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 6 800 Kč. Tuto částku jí Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 12. ledna 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu